

TAHTA AT

*Rastlantı diye bir şey yoktur.
İnce bir hesap, hepsi bu...*

İLK
50 BİN

BAHADIR
YENİŞEHİRLİOĞLU

ROMAN

ТАҢТА АТ

Kimi insan neşter gibi keser zamanı
ve kanar günahsız hayatlar
(Şubat, İstanbul)

Soğuk bir şubat ayında kızıl kehribar renkli akşamın buz yüreğinde olacaktı olanlar. Oltu taşı kadar siyah bir zamana tanıklık edecekti her an. Hayatın kontrolünü ele alamayacaktı çiçek dallı bahar.

Kötüye dönüşen, buna teşvik eden, kara pelerinlere bürünmüş ruhlar, şiddet ve acılara zafer ganimeti diye bakacaktı.

Tekerlekli bir tabutun İstanbul'un yedi tepesinden birinden bayır aşağı salınıvermesi gibi akıyordu zaman olacıklara doğru.

Zamanın akışında karanlık ruh istikrar kazandığında, kötülüğünü zafer olarak kabul ettiğinde ve zifire en yakın olduğu anda çatlar yerinden zaman ve mührünü vurur aydınlık. Kim bilir. Hep mülteci gibi savunmasız ve garip kalacak değil ya. Aydınlık da cesur olmalı biraz.

Yeryüzünde iyi ve kötünün savaşında şerefli iyi şerefsiz kötüye sabretmemeli asla. Aydınlığa gebe odalar, güneşe hasret yüzler bütün pencereleri ardına kadar açmalı. Güneşin iç ısıtan sıcaklığında ne var ne yoksa arınmalı.

Her Şey ne denli aŐikâr aslında. İnsanın kendi kaderini çizebilme, kendi menkıbesini gerçekteŐirebilme azmi ve cesareti olmalı.

Bu azim ve cesaretle destek olmalı iyiye, kötölüğün gölgesi düşse de üzerine. Başka türlü nasıl büyür iyi? Nasıl gelişir aydınlık? Ancak çoğu zaman sert esen rüzgârlar bile at koŐturdukları yeryüzünde insanoğlunun kötölüğüne ŐaŐıp kalır, siner olduğu yere. Ama soylu olmak istiyorsa insan yalanlara sığınmamalı, savaŐmalı, direnmeli, bir korkak gibi gücün karşısında sinip sinsi planlar kurmamalı.

İstanbul'un Boğaz'a nazır tepelerinden birindeki bir köşkün, Haznedaroğlu köŐkünün bahçe kapısı görevliler tarafından telaŐla açıldı. Siyah bir cip ağır ağır açılan kapıdan girip bahçenin orta yerindeki haŐmetli süs havuzunu dolandı ve köşkün önünde durdu. Şoförün yanında oturan genç bir adam, durmasını beklemeden hızla arabadan indi, arka kapıyı açıp beklemeye başladı. Ekrem Bey öfkeli bir Şekilde merdivenlere yöneldi. Bu sırada köşkün kapısı çoktan açılmış, hizmetçi saygıyla kenara çekilmişti.

"Hoş geldiniz efendim."

Ekrem Bey daha merdivenlerde çıkarmaya başladığı paltosunu hizmetçiye uzattı. Paltoyu saygıyla alan hizmetçi ardından kendisine uzatılan kaŐmir kaŐkolü yere düşürmeden yakalamak için Ekrem Bey'in peŐinden koŐturdu.

"Zerrin Hanım evde mi?"

"Odasında efendim."

"Çalışma odasına geçiyorum, kimse rahatsız etmesin."

Bu esnada cipi takip eden araç da park etmiş, içinden çıkan iki adam patronlarının ardından eve girmişlerdi. Hizmetçi elindeki paltıyla atkıyı vestiyere asıp adamların ardından köşkün kapısını kapattı. Tedirginlik içindeki adamlar holde beklemeye başladılar.

Holün ortasındaki çift taraflı merdiveni çıkmakta olan Ekrem Bey bir an durdu. Arkasına bakmadan, “Orada dikilip duracak mısınız!” diye bağırdı.

Adamlar hemen patronlarını takip etmeye başladılar. Ekrem Bey önde adamlar arkada üst kattaki koridorun sonundaki çalışma odasına doğru sessizce yürüdüler. Ekrem Bey maun kaplı kapıyı açıp içeri girdi. Son derece şık döşenmiş oda boydan boya Boğaz’ı görüyordu. Deri koltuğun üzerinde asılı, şaha kalkmış yağlıboya at resmi neredeyse bütün duvarı kaplamıştı. Deri koltuğun önündeki orta sehpanın üstünde antika şamdanlar ve İran işi bir tavlâ duruyordu. Ekrem Bey pencerenin önündeki gül kaplama çalışma masasına geçti. Cebinden çıkardığı tabakadan bir dal sigara çekti. Dupont marka çakmağın kapağını şık bir hareketle açtı. Açılan kapağın tınısı odanın sessizliğinde yankılandı. Çakmağın alevinin hareketlerini seyretti bir süre Ekrem Bey ama sigarasını yakmadı. Çakmağın kapağını kapattı. Maroken koltuğuna oturdu, ayaklarını masaya uzattı. Mağrur bir ifadeyle çenesini yukarı kaldırmış, bir kaşî havada babasının fotoğrafına takıldı gözü.

“Herkes güç ister oğlum,” sözünü duyar gibi oldu kulaklarında. Sonra adamlarına döndü:

“Bunu halledememenizin bana nelere mal olacağını farkındasınız değil mi? Sonuçlarının nereye varacağını tahmin edebiliyor mu o kafalarınızın içindeki küçük beyinleriniz? Yarım bıraktığınızı, beceremediğinizi ne pahasına olursa olsun halledeceksiniz. Ayağımın altından kalkacak o adam.”

Sesinde fırtına öncesi sessizlik vardı. Genelde patlamadan ve can yakmadan önceki hali hep böyle olurdu. Konuşmasının ardından sigarasını yaktı. Tabakayı ve çakmağı çalışma masanın üzerine bıraktı. Oturduğu koltuktan kalktı. Sigarasından çektiği

derin nefesi Boğaz'a doğru üfledi. Bir süre dışarıyı izledikten sonra sert bir tonla emrini verdi.

“Bu gece ne pahasına olursa olsun o deyyus ortadan kalkacak.”

Karşısında elleri önlerinde, başları eğik adamlar tek bir ağızdan, “Emriniz olur beyim,” diye karşılık verdiler.

Ekrem Bey arkasına dönüp adamlarının yüzlerine baktı. İkisi de -tahmin ettikleri şeyin gerçekleşecek olmasından olsa gerek-suçlu çocuklar gibi titriyorlardı. Ekrem Bey ağır ağır adamlara doğru yürümeye başladı. Neredeyse burun buruna değecek kadar gelip tam önlerinde durdu. Adamlardan diğerine nazaran daha genç olanı gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Ekrem Bey genç olana aniden güçlü bir tokat attı. Adam yere yuvarlandı ama hemen ardından toparlanıp tekrar hazır ola geçti. Ekrem Bey bağırıyordu:

“Daha önce emrim olmamış mıydı ha?”

Adamlar susuyorlardı. Tokatladığı adamın yanındakine döndü bu sefer. Adam ayaklarını yere sağlam basmış, bekliyordu. Fakat beklediği gibi olmadı. Ekrem Bey'in sesi biraz öncekinden farklıydı. Fısıldar gibi konuştu.

“Bu işi bitmiş kabul ediyorum. En ufak bir problem istemiyorum. Konu kapandı tamam mı,” diye adamın yanağına usul usul vurdu şefkatle.

Adam bir an için kurtulduğunu sandı ve gevşedi.

“Hiç merak etmeyin efendim. Bir daha tekrarlanmayacak. Emin olabilirsiniz,” dediği esnada Ekrem Bey'in bir öncekinden daha şiddetli tokadı yüzünde çaktı şimşek gibi. Adam sendeledi ama diğerini düşmedi.

Ekrem Bey gözlerini hiç kırpmadan adamın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Aslında adamın gözlerinin içinden

başka şeylere bakıyordu. İçinden, ‘Nihayet karısı hamile kalmış. En çok istediğim şey doğurması, sağ salim doğurması. O zaman anlayacak ateşin ne demek olduğunu hain. Ama daha zamanı var,’ diye geçirdi.

Ekrem Bey’in bakışları gittiği yerden geri döndü, şimdi karşısındaki adamın yüzünü görüyordu. Adam bu bakışlardan tedirgin oldu. Adeta onu tahlil ediyor, iç dünyasını okuyor gibi bakıyordu patronu. Sonra birden işaret parmağı ve başparmağıyla adamın boğazını tuttu ve mengene gibi sıkmaya başladı. Adamın kulağına doğru eğildi, kısık ama kararlı bir sesle konuşuyordu:

“Karını bundan böyle dövmeyeceksin. Karını dövdüğünde erkek mi oluyorsun deyyus? Her tokatta daha da zevkleniyor musun? Erkekliğin mi artıyor ha?”

Ekrem Bey’in yüzünde garip, yaptığı işten zevk alan bir ifade vardı. Avına sokulmuş bir panter gibi gözleri parladı. Dişlerini sıkıyordu.

Işıkları sönük bir odada yatağının içine oturmuş, elleriyle kulaklarını kapatır hissetti bir an kendini. Tahta atına sarılmak istedi ama korkudan yerinden kıpırdayamıyordu.

Adamın çıkardığı boğuk ses üzerine kendine geldi. Adam nefes almakta zorlanıyordu. Aklına dün gece gerçekten karısını dövdüğü sahne geldi. İyi de patronu bunu nereden biliyordu! Karısı şikâyet etmiş olamazdı, buna cesaret edemezdi. Peki o zaman? Bu düşünce, adamın betini benzini soldurdu.

Ekrem Bey tekrar adama sokuldu, kulağına eğildi.

“Seni aciz, hiçbir şeyin benden gizli kalmayacağını bilmiyor musun?”

Adam gıkını bile çıkaramadı.

“Yakında. Az kaldı. Size bahsettiğim diğer işi halledeceksiniz. Haber vereceğim. Şayet bu işi de diğeri gibi elinize yüzünüze bulaştırırsanız yaşatmam sizi. Anlıyorsunuz değil mi? Her şeyden daha önemli, hem de her şeyden. Yaptığının karşılığını ödeyecek.”

Ekrem Bey’in karısı Zerrin Hanım çalışma odasının kapısında içerde konuşulanları dinliyordu.

Ekrem Bey bir süre sonra elini gevşetti. Adam bir yandan öksürüp diğer yandan korkarak, “Emredersiniz beyim,” demeye çalıştı.

“Zamanı geldiğinde talimatları vereceğim. Şimdi çıkın, gözüm görmesin sizi daha fazla.”

Zerrin Hanım adamlarla karşılaşmamak için usulca kapıdan uzaklaşıp kendi odasının kapısına geldiğinde çalışma odasından çıkan adamlar göründü. Odasından çıkıyormuş hissini verip, “Ekrem Bey geldi mi?” diye sordu. Boğazının her iki yanını kırmış adama acıyarak baktı.

Hikmet, bakışlarını Zerrin Hanım’dan kaçırarak, “İçerde hanımım,” dedi ve hızla koridoru geçip yanındaki kendisinden daha yaşlı olan adamla hızla merdivenlerden inmeye başladı.

Yanağında Ekrem’in attığı tokadın izi hâlâ duruyordu.

Zerrin Hanım, Hikmet’e diğerlerinden daha başka bir ilgi gösterirdi. Yetimhanede büyümüş bu delikanlıya çok yardımda bulunmuştu. Onu kocasının yanında işe sokan da kendisiydi. Ama o zamanlar kocasını bugünkü gibi tanımıyordu. Güçlü, uluslararası ticaret yapan önemli bir iş adamı, hepsi bu. Ama yetimhane anılarını dinlediği bu genci kendi elleriyle içine soktuğu bu cendereden kurtarması artık hiç mümkün değildi.

Çalışma odasına yönelen Zerrin Hanım içeri girdi.

“Hoş geldin.”

Ekrem Bey elindeki sigarayı kristal kül tablasına bastırды ve karısına yönelip yanağına bir öpücük kondurdu. Zerrin Hanım geri çekildi. Göz göze geldiler. Bu geriye çekilmenin üzerinde durmayan Ekrem Bey, “Hayatım, kurt gibi açım, hadi yemeğe geçelim,” diyerek odadan çıktı.

Zerrin Hanım kuşku dolu gözlerle bir süre kocasının ardından baktı. Kalbini göğsünün içinde tutmakta zorlanıyordu. Kristal bir fanusun içinde nefes almaya çalışan bir kelebek gibi çarpıtı kalbi. Bu kalp çarpıntısı bütün güzel hikâyelerden uzaklaşmasından, hiçbir dayanak noktasının kalmamasından, bütün anlamların çekilmesindendi. O zamanlar yazdığı aşka dair dizeleri hatırlamayalı ne çok zaman olmuştu. İçine sıkıştığı hayatın gerçekliğinde bütün imgeler yok olup gitmiş, kendini bir buyruğa adanmış gibi hayatına yeni bir biçim vermişti.

Gerçeğin ta kendisi gibi ortada duran anılarla o anda yaşanan gerçekliğin zıtlığı arasında kalan bir kadın çoğunlukla eğilir, bükülür, şekil değiştirir. Bu katlanılmaz sıkışmışlık hissinden, cenderenin can yakan baskısından ancak bir ihanetle ödeşebilir kimi zaman.

Kapıdan çıkmakta olan Ekrem Bey geri döndü:

“Gelmiyor musun?” diye sordu.

Adeta varlığı yoktu, yalnızca sahip oldukları vardı Ekrem Bey’in. Bu yüzden daimi bir emretme tonu yayılırdı sesinden.

Yüzüne bütün zamanların dışına taşan varlığın dayanılmaz zaruretinden sahte bir gülücük konduran Zerrin Hanım, “Geliyorum,” diyerek kapıya yöneldi.

Çaresizlik bütün korkuların galibidir...
(Aynı gece, köşkün önü)

20 yaşlarda hamile genç bir kadın, köşkün bahçe kapısının önüne kadar gelmiş, zili çalıp çalmama konusunda tereddüt yaşıyordu.

'Peki, ama neden korkuyorum ben? İçinde bulunduğum durum burada başıma geleceklerden daha kötü olamaz. Beni öldürecek hali yok ya. Neden ben böyle bir hata yaptım ben? Neden, neden? Neden aptalca bir arzunun esiri oldum? Adeta karardı bütün aydınlığım. Yeraltına çekildi bütün umutlarım. Bir başıma olsaydım buna katlanmazdım, asla boyun eğmezdim. Ama tek başıma değilim artık.

Pek çok insanın yapmaya cesaret edemediği bir şeye kalkıştım. Pek çoklarının isteyip de elde edemediği bir tutkuya ulaştım. Bu güçlü adamın beni sahipleneceğini düşündüm.

Ne aptalmışım.

Pek çok erkeğin yaptığı gibi o da yapması gerekeni yaptı ve çekip gitti.

Erkekler asla geride izleri kalsın istemezler, oysa biz kadınlar ne bariz izler bırakırız hayatlarımızda. Kadın olduğumuzdan herhalde, doğuran biz olduğumuzdan.

Erkekler silip geçebilirler anlık zevklerinin izlerini. Ama biz mayalanırız, çoğalırız. Bunun erkekler için hiçbir önemi yok. İşleri bitinceye kadar saltanatımız. Buna saltanat denirse tabii.

Ne aciz hissediyorum şimdi kendimi böyle bir şeye izin verdiğim için. Böylesine aptal olduğum için.’

Köşkün kapısının önünde havanın soğuşundan ziyade pişmanlığının ayazında titremeye başladı genç kadın. Hava kararmıştı. Çaresizdi, korka korka kararını verdi ve elini zile uzattı. Daha zile basamadan otomatik bahçe kapısı açıldı. Koşar adım çıkan iki adam bahçede bekleyen araca bindiler. Kadın elini zilden çekti. Bekçi, kulübesinden çıkıp açılmakta olan kapının yanına geldi. Süs havuzunu dolanan araç bahçe kapısından çıkıp uzaklaşırken kapının kenarında bekleyen kadını gördü bekçi.

“Buyurun, bir şey mi arzu etmiştiniz?”

Genç kadın sesinin tonunu ayarladı.

“Ekrem Bey’le görüşecektim.”

Bekçi kadını baştan ayağa süzdükten sonra sordu.

“Senin Ekrem Bey’le ne işin olur ki! Hayrola? Neden arıyorsun?”

“Özel bir mesele,” diye çekinerek cevapladı genç kadın.

“Para falan mı isteyeceksin? Öyleyse bekleme.”

“Yok, hayır, para istemeyeceğim. Siz haber verin lütfen.”

“Emin misin?” diye sordu görevli.

“Rica ediyorum. Meral dersiniz, beni tanır.”

Kadının ismini vermiş olması ve kendisinin tanınacağına dair tavrı bekçiyi tereddüt içinde bıraksa da denileni yapmaya karar verdi.

“Peki, o zaman sen burada bekle, haber vereyim,” dedi.

Görevli köşkün kapısına yöneldi. Beyaz taşlarla döşeli yolu geçtikten sonra kapıya ulaştı. Genç kadın arkasından bekçiyi izliyordu. Kapıyı açan hizmetçiyle bekçi konuşmaya başladılar. Görevli eliyle kapının önünde bekleyen genç kadını işaret ediyordu.

Genç kadın bir ara kapının önünden uzaklaşmayı düşündü. İşin bu noktaya gelmiş olmasından tedirgindi. Bu durum kendisi için olduğu kadar, Ekrem Bey için de rahatsız edici olabilirdi. Korkmaya başladı. Ekrem'in kızdığıında neler yapabileceğini az çok biliyordu ve bu bildikleri korkması için yeterliydi. Ama başka çaresi yoktu. Beklemeye başladı. Hizmetçinin kapıyı kapamasının ardından kadının yanına doğru yöneldi bekçi.

“Geldiğinizi haber verecekler. Burada bekleyin. Kabul ederlerse içeri alırım sizi.”

“Allah razı olsun,” dedi genç kadın.

Köşkün kapısını kapatan hizmetçi, yemek salonuna yöneldi.

Ekrem Bey ve Zerrin Hanım büyük masanın biri bir ucuna diğeri diğer ucuna oturmuş, başka bir hizmetçinin servis ettiği yemeğe başlamak üzereydiler.

“Efendim. Kapıda bir hanım sizinle görüşmek istiyormuş. Bekçi haber verdi,” dedi hizmetçi.

Ekrem Bey yemeğini yemeye devam etti.

Zerrin Hanım, hizmetçiye doğru baktı.

“Kim dedin?”

Hizmetçi usulca, “Beyefendi ile görüşmek istiyormuş efendim. İsmi Meral'miş,” dedi.

Meral ismini duyan Ekrem Bey çorbasından aldığı yudumu zar zor yuttu. Kaşığı tabağın kenarına bıraktı. Kucağındaki kenarları dantelli, kolalanmış keten peçeteyi topladı, ağzını sildi. Zerrin

Hanım yemek masasının ortasına yerleştirilmiş iki büyük şam-
dandan kocasının yüzünü tam olarak göremediği için başını
yana kaydırđı. Kocasının yüz ifadesini tahlil etmeye çalışıyordu.
Ekrem Bey huzursuz olmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu.

Kadının ismini duyduğu anda kim olduğunu çok iyi anladığı
halde tanımıyormuş gibi bir tavır takınarak, “İsmi ne dedin?”
diye sordu.

“Meral’miş efendim. Tanıdığınızı söylemiş.”

Ekrem Bey ayağa kalktı. Karısına;

“Hayatım, sen devam et, hemen geliyorum,” diyerek yemek
salonundan çıktı. Köşkün kapısını açıp bahçedeki görevliye
seslendi.

“Mustafa!”

Mustafa koşar adımlarla Ekrem Bey’e yöneldi. Kapıda Ekrem
Bey’in dev gibi cüssesini gören Meral’in kalbi çarpmaya başla-
mıştı. Ekrem Bey yanına gelen görevliye;

“Kış bahçesine al, geliyorum,” diye talimat verdi ve içeri girip
kapıyı kapattı. Merdivenleri hızla çıkararak çalışma odasına girdi.
Kitaplığın arkasına gizlenmiş kasayı açıp kalın bir demet para
aldı, büyük sarı bir zarfa koydu, ardından zarfı katlayıp ceketinin
cebine yerleştirdi. Hızla odadan çıkıp merdivenleri indi, evden
çıkıp kış bahçesine yöneldi.

Genç kadın kış bahçesinde tedirgin bakışlarla çevreyi inceli-
yordu. Ekrem Bey kış bahçesinin kapısının önünde bekleyen
görevliye seslendi sert bir tonla.

“Sen yerine geç.”

İçerisi nemli ve sıcaktı. Orkideleri seyretmekte olan Meral ka-
pının açılmasıyla irkildi.

“Ne işin var burada!”

Ekrem Bey genç kadının üzerine yürümeye başlamıştı.

“Hamileyim,” dedi Meral korkarak.

Burun buruna gelmişlerdi. Adamın iri cüssesinin önünde cılız bir dal gibi kalmıştı Meral. Ekrem Bey’in burnundan soluduğu nefes genç kadının yüzüne çarptı. Korktu, ağlamaya başladı.

“Ağlama!”

Cebinden çıkardığı para destesini kadına uzattı.

“Al bunu ve çek git. Ne halin varsa gör. Seni bir daha burada görürsem, bir kez daha bu evin sokağında bile görürsem kötü olur.”

Bu sırada işaret parmağıyla kadını omzundan ittiriyordu.

Meral kendisine uzatılan pakete baktı.

Para istemeye gelmedim, diyecekti ki Ekrem Bey adeta aslan gibi kükredi.

“Bu çocuğun benden olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Aklinı mı yitirdin sen! Şimdi bu parayı al, geldiğin gibi git. Yoksa olacaklardan sorumlu değilim.”

“Ama bu çocuk senin!”

“Defollllllll!” diye bağırdı Ekrem Bey. “Kimden peydahladıysan onun kapısına.”

Kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Sesi kulübeye kadar ulaştı. Mustafa kış bahçesine baktı ama içeriyi göremiyordu. Genç kadın korkudan titriyordu. Ekrem Bey kış bahçesinin kapısını açtı:

“Mustafa!” diye bağırdı.

Hışım gibi koşturarak gelen Mustafa’ya, “Bir taksi çağır, bu hanımı gitmek istediği yere götürsün. Şoförün parasını ödemeyi unutma,” dedi.

Sonra kadına döndü. Parayı tekrar uzattı. Kadın uzatılan parayı almadan kış bahçesinden çıktı.

Meral son umudunu da kaybetmenin verdiği acıyla çaresizdi. Boşlukta gibiydi. Zihninden sadece kelimeler akıp gidiyordu. Ormanda yolunu kaybetmiş bir hayvan gibi korkmuştu. Kapısına gelip çaresizliğini anlattığı adamın bu duruma bir son vereceğini, kendisini yeniden hayata bağlayacağını, tek başına karnında bebeğiyle kalakaldığı bu ürkütücü sokaklardan koruyacağını ümit etmişti. Derdi evlenmek değildi, bunu başaramayacağını biliyordu. Sadece hamile kalmasına sebep olan adamın kendisini korumasını istemişti. Geliş sebebi buydu. Lakin aldığı cevap korku ve büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi. Kederle kıvranmaya başladı. Bu karanlık gecede, muktedirin saldırısının altında darmadağın olmuştu. Berrak olan ne varsa bulanmış, bütün umutları parçalanmış, dağılmıştı.

Yemek salonunun perdesini hafifçe aralayan Zerrin Hanım genç kadının Mustafa'yla birlikte bahçe kapısına, kocasının da eve yöneldiğini gördü. Perdeyi kapattı, masadaki yerine geçti. Ekrem Bey eve girdi, hışımla merdivenlerden yukarı çıktı, odasına girdi, içinde para sarılı zarfı kasaya koyup hızla aşağıya, yemek salonuna indi. Hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu. Kenarları dantelli keten peçetesini yine kucağına yerleştirdi ve çorbasından bir kaşık aldı. Soğuyan çorbayı bir an ağzında tuttu ve gerisin geri tabağın içine tükürdü.

“Bu çorba neden soğuk?” diye bağırmaya başlamıştı.

Yemek salonunun biraz dışında bekleyen hizmetçi koşar adım içeri geldi, korka korka Ekrem Bey'in önündeki çorba kâsesini aldı ve geldiği gibi koşar adımlarla mutfağa yöneldi. Zerrin Hanım kocasının yüzüne baktı. Son derece soğukkanlı görünüyordu.

“Sıcağını getirecekler.”

“Neden değiştirmedin?”

“Fırsat tanımadım.”

“Akıl etseydiniz Zerrin Hanım.”

“Mesele orba mı? Kimdi o kız?” diye sordu Zerrin Hanım, sakın ama buz gibi bir sesle.

“Seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Ağzındaki çorbayı tükürtecek, evimize gelmeye cesaret edecek kadar! Hele senin gibi bir adamın evine!”

“Bu konuyu kapatalım.”

“Zavallılardan biri mi yoksa? Sıradan bir macera daha desene!”

Ekrem Bey şimşek gibi bir bakış fırlattı karısına.

Zerrin Hanım orta halli bir ailenin kızıydı. Zeki bir talebe olarak burs kazanmış, yurt dışında eğitim görmüştü. Güzeli bir kadındı. Sarı saçlarını ensesinde topladığı minik topuzu hiç eksik olmazdı. Makyaj yapmayı hiç sevememişti. Duru bir güzelliği olan asil bir yüze sahipti. Seviyeli ve kararlı duruşu, muhababında saygı hissi uyandırırđı. Soğuk değildi ama asla erişilemeyen buzlar ülkesinin kraliçesi gibiydi, kırılđan değildi ama dokunsanız kırılacakmış gibiydi. Bir türlü ulaşılamayan bir zirve. Ulaşanın da başardım diye avaz avaz bağıracağı biri.

Ekrem’i sevmişti. Yurt dışında karşılaştıkları anda etkilenmişti ondan. Masallardaki gibi bir aşk yaşamışlardı. Ekrem o zamanlar yakışıklı, umarsız, kendinden emin, bir parça serseri haliyle Zerrin’i kendine aşık edivermişti. Kütüphanede görmüştü onu ilk kez. Ekrem’in kütüphanenin o derin sessizliğinde kapıdan girişi, arkadaşına seslenişi, bütün sessizliği yerle bir edişi, Zerrin’in dünyasını da yerle bir etmişti. Dağınık siyah saçları dikkatini çekmişti ilk. Ardından kara elmas gibi parlayan bir çift bakışın kendisine yönelmesiyle daha o an kalbi çarpmaya başlamış,

elleri titremişti. Hele yanında oturan arkadaşı Suzan yerinden kalkıp Ekrem'e sarıldığında şaşkınlığı iyice artmişti.

Zaman içinde aşık olup evlendiği adamın gerçek yzünü grnce aşkın yerini giderek kuşku, korku ve gvensizlik almışti. İlk zamanlarda hissettiği btn gzel duygular, giderek nem vurmuş bir duvarın kabaran boyaları misali usul usul dökülmeye başlamışti.

Pek çok şey kaybolmuştu ilişkilerinde ama asla boşanmayı düşünmemişti. Kim bilir, belki elde ettiği statiy kaybetmekten korkmuş ya da gidecek bir ailesi olmadığı için bu durumu sessizce kabullenmiş ama en önemlisi de Ekrem'in yapacaklarını tahmin ettiğinden ondan asla uzaklaşamamışti. Bu kabulleniş kim bilir ileride nelere mal olacaktı.

Ekrem Bey gibi bir adam boşanmayı asla kabul etmez, öldürtür ama boşanmazdı. Belki de btn konforuna rağmen mutsuz bir evliliği ölümü pahasına sonlandırabilecek kadar cesur kadınlardan değildi Zerrin ve bu yzden şartlarına katlanmayı seçmişti.

Dahil olduğu yaşam Zerrin Hanım'ın kendini büyük bir yalnızlığın içinde bulmasına sebep olmuştu. Bir yandan bir zamanlar yaşadığı aşk hatırına kocasına elini uzatmak ve onu içine girdiği bu farklı adamdan kurtarmak, bir yandan da nasılsa hiçbir şey değişmez umarsızlığı arasında sıkıştığını hissediyordu.

Zerrin Hanım, hücresinde tutulduğu hapishaneden tünel kazarak özgürlüğe ulaşmaya çalışan bir mahkmun duygularıyla yazgısına boyun eğmiş birinin ölümü beklemeyi kabullenip hiçbir çaba göstermemesi arasında gidip geliyordu sürekli.

Bu gidip gelişler ve duygularının karışıklığı her geçen gün onu biraz daha yoruyordu. Sevdiği adam elinden kayıp gitmiş, çevresi ve ihtirasları onu ellerinden koparıp almış ve bambaşka biri olarak geri göndermişti. Karşısındaki hâlâ aşık olduğu adam mıydı? Bundan artık emin değildi.

Zerrin Hanım içinde buldukları cemiyetin toplantılarında insanların birbirlerine karşı imalı ve kibir dolu tavırlarından hep rahatsız olmuştu. Piyano eşliğinde yenen yemekler, içilen şarabın yılı ve kalitesiyle birbirlerine üstünlük taslayan insanlar arasında mecburiyetten bulunuyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Ama asla dans etmedi Ekrem Bey'le. Kocasının başka kadınlarla dans etmesini bile önemsemedi. Bu cemiyetlerde bunlar olağan şeylerdi. Kocasının salon adamı olması onu gözünde saygın kılmıyordu elbet. Oysa birçok kadın için bu yeterliydi. Faka Zerrin Hanım bunu asla içine sindiremedi, doğru bulmadı. Belki de kocasının kendisine duyduğu o marazlı aşk, bu denli kayıtsız kalmasına sebep oluyordu. Hiçbir kadın onun yerini alacak kadar değerli değildi Ekrem Bey'in gözünde. Zerrin Hanım bunu çok iyi biliyordu. Bütün çevresi kocasının kaçamaklarını ve küçük yaşta kızlara olan düşkünlüğünü bilse de Zerrin Hanım'ın kendine kurduğu dünyadan kimsenin haberi yoktu. Pek çok düşküne, hayır kuruma yardımda bulunuyordu. Böyle yaparak yalnızlığını azaltıyor, üzerindeki baskıyı hafifletiyor, içinde bulunduğu çevrenin kirinden arındığını düşünüyordu.

Ninesinin söylediği gibi:

“Sabır Allah'ın insanoğluna verdiği en büyük nimettir, ama sabredebilene.”

Sabretmenin önemine inanırdı. Ekrem'in kendisi için bir imtihan olduğuna.

Bir ara daha mazbut bir hayat yaşamak istediğini söylemişti kocasına ama Ekrem Bey buna izin vermemiştir.

“İleriki yaşlarda, belki ileride çoluk çocuk sahibi olduğunda, tabii doğurmaya karar verirsen,” diye de aşağılamayı ihmal etmemiştir. Zaten bu durumu sürekli olarak gündeme getirir, karısını kışkırtmaya çalışırdı.

Ekrem Bey, Zerrin Hanım'a;

“Bu konunun seni ilgilendirmediğini söyledim,” dedi kararlı bir bakışla.

Zerrin Hanım oturduğu sandalyeyi geri itti ve ayağa kalktı.

“Afiyet olsun.”

“Otur yerine.”

Zerrin, kocasının sözüne aldırış etmeden yemek salonundan çıktı, merdivenlere yöneldi. Ekrem Bey arkasından bağıırıyordu.

“Buraya gel dedim.”

Zerrin Hanım bir an durdu, bütün yüz kasları gerildi, şakakları oynamaya başladı. Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirmişti. Derin bir nefes aldı ve yürümeye devam etti. Karısının bu kararlı tavrı karşısında Ekrem Bey biraz önceki sesinden eser kalmamış, çaresiz bir ses tonuyla eşinin ardından seslendi.

“Kıskanacağına kadınlığını yap o zaman. Neden beni eskisi gibi sevmiyorsun? Neden?”

Zerrin Hanım merdivenin ilk basamağının önüne geldiğinde Alplerde Ekrem Bey’in sürdüğü bisikletin arkasında asırlık köknar ağaçların arasından yüzüne süzülen güneşi düşledi o an. Ekrem Bey’in sırtına sokulduğunu, sevdiği adamın siyah dalgalı saçlarının yüzüne değişini, ensesinden kokusunu içine çekişini. ‘Âşık olduğum erkekte arta kalan adam kim peki?’ diye sordu kendine. Merdivenin ilk basamağına adımını atmıştı ki durdu, döndü ve Ekrem’e baktı, gözlerinin içine. Ekrem de ona bakıyordu. Karısının geri döneceğini umuyordu.

“Sen benim Ekrem’im misin gerçekten,” diye sordu. Zerrin Hanım.

Ekrem Bey hırsla masanın üzerindeki kristal tuzluğu alıp olanca gücüyle cama doğru fırlattı. Mutfaktan çıkmak üzere olan hizmetçi kız korkudan bulunduğu yerde sıçradı.

Zerrin Hanım ise hiçbir şey olmamış gibi arkasına bile bakmadan ağır ve kararlı adımlarla merdivenleri çıkıyordu. Yalnızlığını dolduracak hiçbir şey yoktu hayatında. Bu koca evde kendini çok yalnız hissediyordu. Yalnızlığı öyle bir hal almıştı ki anıları her geçen gün daha güçlü çıkıyordu karşısına. Bir zamanlar sevdiği adamla yaşadığı anılar diken gibi batıyordu zihnine git gide.

Bir zamanlar âşık olduğu Ekrem'i derleyip toparlayamıyor, onu asla âşık olduğu adama geri döndüremiyordu.

Zerrin Hanım ilk zamanlarda hissettiği duyguları giderek yitirmiş, kocasıyla birlikte olmayı bırakmış olsa da bunun tam aksine Ekrem Bey hâlâ karısını deli gibi seviyordu. Aralarındaki soğukluğun geçici olduğunu düşünüyor, onu zorlamıyordu. Ama bu sevgi netameli bir hale dönüşmüştü. Hem olduğu gibi kabul edilmek istiyor hem de aşkla sevlmeyi bekliyordu karısından. Belki de bu yüzden başkalarında arıyordu karısında bulamadığı teslimiyeti, sevgiyi. Bu yüzden tamamen hâkim olacağı ve hayatta kendisine direnemeyecek durumda olan kızlarla ya da kendisine deli gibi âşık olan ama onun hiçbir şey hissetmediği Suzan'la birlikte oluyordu.

Hiçbirine asla karısına duyduğu aşkı duymuyor ama tuhaf, sakat, marazalı hayvani duygularla başka kadınlara yöneliyordu.

Ekrem hışımla yemek odasından çıktı ve merdivenleri üçer beşer tırmanıp koridorda Zerrin'i kolundan yakalayıp yatak odasına doğru çekiştirmeye başladı.

“Ne yapıyorsun kendine gel,” diye bağırdı Zerrin Hanım.

Tedirgin olmuştu. Şimdiye kadar kocasının kendisine bu şekilde davrandığını hiç görmemişti. Ama Ekrem Bey söz dinleyecek durumda değildi. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı.

Karısının, “Ekrem, rica ederim, kendine gel,” demesine hiç aldırmadı. Karısını devasa büyüklükteki yatağa fırlattı. Yatağa

doğru savrulan Zerrin Hanım korku dolu gözlerle kocasına bakıyordu. Ekrem Bey ise öfkeden titriyordu. Üzerindekileri çıkarmaya başladı.

“Ekrem, ne yapıyorsun sen? Kendinde misin?”

Zerrin Hanım, ipek yatak örtüsünün üzerinden yatağın diğer tarafından inmeye çalıştı ama ...

“Ben kim olduğumu biliyorum, sen de benim karımsın,” diyen Ekrem Bey’in ağırlığının altında bunu başaramadı.

Oysa âşık olan kadınlar âşık olduklarında hissederek yaşarlar. Aşklarına asla kurallar koymadıkları gibi büyük beklentilere de girmezler. Sevdiklerine problem çıkarmazlar. Peki, âşık oldukları kişi gerçekten âşık olunacak kişi değilse? Bir kadın bununla yüzleşmişse giderek kimsesi olmayan bir gölgeye dönüşür.

“Ne büyük bir yalnızlık, hiç kimsenin kollarında olmak.

Ne büyük bir zulüm, nefesini teninde hissetmek, kısa anın sonsuzluğunda bütün çiçeklerini dökmek.

Adını fısıldamak isterdim oysa sevgiyle ama senin adını unuttum ne büyük bir yalnızlık.

Ne büyük bir gariplik, nikâhında olduğun bir adamın yalnızlığında kaybolmak.

Denizleri çağırırsam faydasız, çiçeklerime sığınsam nafile.

Gecenin karanlığında kayıp bir nefes adeta şu an, hoyrat, sevgisiz, yaralı bir yalnızlık.

Kalbime unutmasını söyleyeceğim hiç yaşanmamış, hiç olmamış gibi.

Ama gece şahit bu ana, ar etmiş melekler hüsranıma.

Kalbim fısılda kulağıma, ben unuttum de bu anı.

Ben de unuttur muyum acaba o zaman?

Unutur muyum bir zamanlar sevdiğim adamın yabancılığını,
zavallılığını.

Tohumlarını döküyor an acı bir ateş gibi tarlasına.

Bir kara saban gibi sürülür mü beden hoyratça?

Tohum hiç filiz verir mi kabul görmediğı tarlada?

Çürüyüp gidecek elbet onca gözyaşında.

Ne beyhude bir telaş.

Ne zavallı bir gayret.

Ne hoyrat bir gece.

Kuytularda daha şimdiden öldü nesli, söyleyin ona gözyaşlarım.”